

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2005 r. przez Królestwo Belgii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-134/05)**

(2005/C 132/59)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 26 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Królestwa Belgii, reprezentowanego przez adwokatów Jean-Pierre'a Buyle'a i Christophe'a Steyaerta przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 stycznia 2005 r. w zakresie w jakim uznaje ona, że „zaległe należności EFS” nie uległy przedawnieniu i, w razie potrzeby, w zakresie w jakim uznaje ona, że te należności powodują powstanie odsetek za zwłokę obliczanych na podstawie art. 86 rozporządzenia nr 2342/2002/WE,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Począwszy od 1987 r. aż do 1992 r. Komisja zwracała się do strony skarżącej o zwrot pewnych kwot pochodzących z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), przekazanych przez Komisję bezpośrednio różnym instytucjom belgijskim działającym w charakterze promotorów projektów, ale niewykorzystanym przez te ostatnie zgodnie z przepisami dotyczącymi EFS.

W 2004 r. Komisja przystąpiła do potrącenia pewnych kwot zaległych należności od strony skarżącej z należnościami strony skarżącej wobec Komisji. W następstwie tych potrąceń, strona skarżąca skierowała do Komisji kilka pism, na które Komisja odpowiedziała poprzez wydanie zaskarżonej decyzji, wskazując, że zaległe należności nie uległy przedawnieniu w przeciwieństwie do twierdzeń strony skarżącej.

Na poparcie swojej skargi, strona skarżąca podnosi, że sporne należności uległy przedawnieniu na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2888/95/WE lub ewentualnie na podstawie przepisów prawa belgijskiego, mających zastosowanie w niniejszym przypadku zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia nr 2888/95/WE.

Strona skarżąca kwestionuje również naliczenie przez Komisję odsetek za zwłokę. Według strony skarżącej, w niniejszym przypadku istnieją przepisy szczególne, tzn. rozporządzenie nr 1865/90/EWG i rozporządzenie nr 448/2001/WE, stanowiące odstępstwo od art. 86 rozporządzenia nr 2342/2002/WE przywołanego przez Komisję dla uzasadnienia naliczenia odsetek za zwłokę. Strona skarżąca podnosi, że te przepisy

szczególnie nie przewidywały naliczenia odsetek za zwłokę w zakresie działań EFS uzgodnionych przed 6 lipca 1990 r. i stąd Komisja nie może domagać się odsetek za zwłokę od spornych należności.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2005 r. przez Franca Campoliego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-135/05)**

(2005/C 132/60)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 29 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Franca Campoliego, zamieszkałego w Londynie, reprezentowanego przez adwokatów Stéphane'a Rodriguesa i Alice Jaume, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- uchylenie decyzji organu powołującego z dnia 13 grudnia 2004 r. odrzucającej skargę wniesioną przez skarżącego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego wraz z decyzją organu powołującego, od której odwołał się on wyżej wspomnianą skargą, która to decyzja zmieniła z dniem 1 maja 2004 r. współczynnik korygujący, dodatek na gospodarstwo domowe oraz ryczałtowy dodatek edukacyjny, mające zastosowanie do emerytury skarżącego oraz stwierdzenie nieważności odcinków wynagrodzeń skarżącego w zakresie, w jakim stanowią wykonanie tej ostatniej decyzji począwszy od miesiąca maja 2004 r.
- obciążenie pozwanej wszelkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący zasadniczo domaga się w niniejszej sprawie zastosowania współczynnika korygującego stosowanego do jego emerytury przed 1 maja 2004 r. ze skutkiem wstecznym od dnia 1 maja 2004 r.

Przypomina w tym zakresie, że w celu uregulowania przejścia ze starego do nowego systemu współczynników korygujących, wskutek zmiany regulaminu pracowniczego dotyczącego europejskiej służby publicznej, art. 20 ust. 2 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego przewiduje okres przejściowy wynoszący 5 lat, począwszy od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 1 maja 2009 r., w czasie którego współczynnik korygujący zmniejszany jest stopniowo.

Na poparcie swej skargi, skarżący podnosi przede wszystkim w oparciu o art. 241 Traktatu zarzut niezgodności z prawem, z uzasadnieniem, że zastosowanie art. 20 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego jest w tym konkretnym przypadku niezgodne z prawem.

Podnosi on w związku z tym:

- naruszenie swych uzasadnionych oczekiwań, w związku z zapewnieniami udzielonymi przez administrację, zgodnie z którymi nowy regulamin pracowniczy nie będzie miał żadnego negatywnego wpływu na jego sytuację,
- nieprzestrzeganie zasad równego traktowania i niedyskryminacji, w związku z rozróżnieniem dokonany w związku z miejscem zamieszkania urzędników pełniących służbę i otrzymujących emeryturę,
- nieprzestrzeganie zasady ochrony praw nabytych, w związku z zmianą dokonaną w podstawowych warunkach zatrudnienia, uwzględnianych w dacie przejścia na emeryturę,
- naruszenie zasady dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2005 r. przez EARL Salvat Père Fils i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-136/05)

(2005/C 132/61)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 30 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga EARL Salvat Père Fils, z siedzibą w Saint-Paul de Fenouillet (Francja), Comité interprofessionnel des vis doux naturels et vis de liquer à appellations contrôlées, z siedzibą w Perpignan (Francja) i Comité national des interprofessionnels des vis à appellation d'origine, z siedzibą w Paryżu (Francja), reprezentowanych przez adwokatów Huguesa Calveta i Oliviera Billarda, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 i art. 1 ust. 3 decyzji Komisji z dnia 19 stycznia 2005 r. dotyczącej „Planu Rivesaltes” i opłat parafiskalnych CIVDN pobieranych we Francji,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że premia za odłogowanie od hektara finansowana ze składek międzybranżowych w ramach „Planu Rivesaltes” oraz działania reklamowo-promocyjne i dotyczące funkcjonowania nazw pochodzenia „Rivesaltes”, „Grand Rousillon”, „Muscat de Rivesaltes” i „Banyuls” finansowane ze składek międzybranżowych stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 87 WE.

Skarżący wnioskuje o stwierdzenie nieważności tej decyzji podnosząc najpierw, że jej uzasadnienie jest niewystarczające, co narusza art. 235 WE, ponieważ nie pozwala skarżącym na zrozumienie powodów, które doprowadziły Komisję do uznania, iż kryteria ustanowione przez orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości dotyczące pomocy państwa zostały w niniejszej sprawie spełnione. Skarżący podnoszą ponadto, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 87 WE, gdyż Komisja nie udowodniła, że przedmiotowe działania były finansowane ze środków pozostawionych do dyspozycji władz krajowych, ani że składki międzybranżowe, przeznaczone do finansowania działań reklamowo-promocyjnych i dotyczących funkcjonowania nazw pochodzenia mogły zostać przypisane państwu.

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2005 r. przez Gruppo LA PERLA S.p.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa T-137/05)

(2005/C 132/62)

(Język, w którym została sporządzona skarga: włoski)

W dniu 1 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Gruppo LA PERLA S.p.A., reprezentowanej przez adwokatów Renza Maria More-siego i Alberta Dal Ferro, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Uczestnikami postępowania przed Izbą Odwoławczą była również Cielo Brands — Gestao e Investimentos Lda.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości, przywracając moc decyzji Wydziału Unieważnień oraz unieważnienie zaskarżonego znaku towarowego;
- obciążenie Cielo Brands — Gestao e Investimentos Lda całością kosztów postępowania, w tym postępowania w dwóch instancjach przed OHIM.